

۱ و چون روز پنطیکاست رسید، به یک دل در یکجا بودند. ۲ که ناگاه آوازی چون صدای وزیدن باد شدید از آسمان آمد و تمام آن خانه را که در آنجا نشسته بودند پر ساخت. ۳ و زبانه‌های تقسیم شده، مثل زبانه‌های آتش بدیشان ظاهر گشته، بر هر یکی از ایشان قرار گرفت. ۴ و همه از روح القدس پر گشته، به زبانهای مختلف، به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید، به سخن گفتن شروع کردند.

اعمال رسولان فصل ۲

در تقویم کتاب مقدس از روزی به نام پنطیکاست نام برده شده است که امروزه بسیاری از ایمانداران آن روز را جشن می‌گیرند. این بسیار مهم است که بدانیم پنطیکاست فقط مختص عهد جدید نیست. در عهد قدیم در کتاب لاویان باب ۲۳ از عیدی به نام عید هفته‌ها نام برده شده است که در آن یهودیان، بعد از گذشت هفت هفته یعنی ۴۹ روز از عید فصیح، در روز پنجاهم جشنی برپا می‌داشتند و به شکرگزاری و پرستش خداوند می‌پرداختند. در عهد جدید هم کلمه‌ی پنطیکاست در لغت به معنای «پنجاهمین» می‌باشد. خداوند در روز پنطیکاست به وعده خود جامه عمل پوشانید و روح خودش را بر زمین فرستاد.

در بین کلیساهای انجیلی، بحث‌های بسیاری درباره اتفاقات رخ داده در روز پنطیکاست وجود دارد. به طور مثال برخی از کلیساهای معتقدند که روز پنطیکاست دائماً در حال به وقوع پیوستن است و روح خداوند بر همه‌ی ایمانداران می‌ریزد و موجب می‌گردد تا آنها به زبانهای مختلف با یکدیگر صحبت کنند. برخی دیگر نیز بر این باورند که روز پنطیکاست فقط یک مرتبه رخ داده و از آن به بعد خداوند روح خودش را از راه‌های مختلف بر ایمانداران می‌ریزد. با مطالعه‌ی کتاب اعمال رسولان باب ۲ می‌توانیم اطلاعات مفیدی را درباره این روز به دست آوریم. ممکن است این سوال هم به ذهنمان خطور کند؛ که آیا این اتفاق طبق عقیده‌ی برخی کلیساهای دائماً در حال به وقوع پیوستن هست یا طبق نظر گروه دیگر فقط یک بار به وقوع پیوسته است؟ برای داشتن برداشت درست و دریافت پاسخ سوالاتمان، باید تمام بخش‌های این متن را مورد بررسی قرار دهیم.

در فصل ۲ آیه ۶-۸ کتاب اعمال رسولان آمده است: وقتی که شاگردان صحبت می‌کنند حاضرین در جمع کلماتی که از دهان شاگردان بیرون می‌آمد را به زبان مادری خود می‌شنیدند و از این اتفاق بسیار متعجب بودند زیرا به خوبی آنها را می‌شناختند و می‌دانستند که شاگردان اهل

جلیل هستند. فرض کنیم شخصی به زبان فارسی تکلم می‌کند و در کنار او اشخاص دیگری از قومیت‌های مختلف و با زبان‌های متفاوت حضور دارند. درحالی که شخص فارسی زبان، به زبان فارسی صحبت می‌کند، هر یک از این اشخاص زبان فارسی را به زبان مادری خود می‌شنود. این همان تصویری است که در ۲: ۶ می‌بینیم. در واقع می‌توان گفت که روح القدس در آن روز نقش مترجم را ایفا می‌کند و کلمات شاگردان را برای هر یک از شنوندگان به زبان مادری خودشان ترجمه می‌کند تا بدین وسیله همه حضار از پیامی که شاگردان اعلام می‌کردند با خبر شوند.

روز پنطیکاست فقط یک بار اتفاق افتاده و بعد از آن تا به امروز هیچ کس شاهده وجود زبانه‌های آتش بر سر ایمانداران نبوده است و از آن پس خداوند روح خودش را به طریق‌های مختلفی بر ایمانداران می‌ریزند. حال سوال دیگری که پیش می‌آید این است که هدف خداوند از انجام چنین معجزه‌ای در آن روز چه بوده است؟

در آیه ۱۱ آمده است که شاگردان پس از ریخته شدن روح بر آنها، خداوند را در اتحاد پرستش کردند. اتحاد دقیقاً هدفی است که خداوند به دنبال آن است. شاید این سوال به ذهن برخی خطور کند که اگر هدف خداوند ایجاد اتحاد می‌باشد، پس چرا در پیدایش فصل ۱۱ می‌بینیم که خداوند اتحاد انسانها را با تغییر زبانشان از بین می‌برد؟ برای پاسخ به این سوال، باید بدین نکته توجه داشته باشیم که در پیدایش ۱۱، انسانها با اتحادشان در حال بنای برجی بودند تا از طریق آن نامی برای خودشان پیدا کنند. خداوند برج بابل را به این دلیل خراب کرد که نشانه‌ای از وجود غرور در انسان بود. اتحاد، غرور را در آنها بوجود آورده بود. خداوند زبان آنها را هم تغییر داد تا آنها دیگر قادر به برقراری ارتباط و ایجاد اتحاد با یکدیگر نباشند. اما در اعمال ۲: ۱۱ با ریخته شدن روح القدس بر شاگردان، در آنها اتحادی به وجود می‌آید که موجب پرستش خداوند در یک روح می‌گردد. خداوند در روز پنطیکاست، اتحاد جدیدی که اتحاد در یک روح، قلب و برای جلال و گسترش ملکوتش است را معرفی می‌کند. برای خداوند اتحاد در روح و قلب حائز اهمیت است نه فقط اتحاد در فکر.

در آیه ۱۳ حاضرین شاگردان را تمسخر می‌کنند اما نکته‌ی بسیار مهمی که در این آیه وجود دارد این است که هیچ یک از نشانه‌های ذکر شده در آیات قبل، مثل وجود زبانه‌های آتش بر سر شاگردان یا تکلم به زبان‌ها، موجب ایمان آوردن حاضرین به خداوند عیسی مسیح نگردید! حتی

در مقابل می‌بینیم که پطرس برای دفاع از خود و دیگر شاگردان بر می‌خیزد و با نقل قول از کتاب یوئیل و مزامیر داوود، موعظه‌ای را آغاز می‌نماید. او در آیات ۲: ۲۳ و ۲۴ می‌گوید:

«این شخص چون بر حسب اراده‌ی مستحکم و پیشدانی خداوند تسلیم شد، شما به دست گناهکاران بر صلیب کشیده، گشتید. که خدا دردهای موت را گسسته، او را برخیزانید زیرا محال بود که موت او را در بند نگاه دارد.»

و در ادامه یعنی در ۲: ۲۴-۲۸ از مزمور ۱۶ نقل می‌کند و به آنها می‌گوید: اگر فکر می‌کنید منظور داوود در مزمور ۱۶ خودش است، سخت در اشتباه هستید زیرا داوود که آن را نوشت مُرد و بدنش هم از بین رفت و مقبره‌اش هم وجود دارد. بنابراین نمی‌توان این برداشت را داشت که داوود از خودش صحبت کرده است. پس به آنها می‌گوید: خودتان دیدید فردی را که به صلیب کشیدید و کشتید بعد از سه روز از مردگان قیام کرد و بر موت غلبه نمود. در واقع پطرس در موعظه‌ی خود تفسیر صحیح را از مزمور ۱۶ و ۱۱۰ و کتاب یوئیل نبی برای آنها بیان می‌کند.

همانطور که می‌دانید تنها پیشرو و بنیانگذار مسیحیت است که در قبر نیست. عیسی مسیح که اساس، مکاشفه و محور اصلی مسیحیت است، از مردگان قیام کرد و به آسمان صعود کرده، به دست راست خدای پدر نشسته است. این در حالی است که با مطالعه‌ی ادیان دیگر، چیزی کاملاً متفاوت را مشاهده می‌کنیم. در همه ادیان به جز مسیحیت، بنیانگذار آن مذهب را پس از مرگ، در قبری مدفون می‌کنند و شخص دیگری هدایت آن مذهب را به عهده می‌گیرد. اگر عیسی مسیح از مردگان قیام نمی‌کرد، هیچ کس امروز خودش را پیرو راه مسیح نمی‌خواند و هیچ شخصی خداوندی او را باور نمی‌کرد. دقیقاً به همین دلیل است که پطرس از متن مزمور ۱۶ و ۱۱۰ استفاده می‌کند تا به آنها بفهماند که عیسی مسیح، همان شخصی است که در کتب عهد قدیم وعده‌ی آمدنش توسط انبیا اعلام شده بود.

در آیات ۳۷ الی ۴۱ به تصویر بسیار زیبایی بر می‌خوریم. اگر به خاطر داشته باشید در بالا گفته شد که مشاهده‌ی معجزات در روز پنطیکاست به تنهایی سبب ایمان آوردن حاضرین نگردید بلکه زمانی که روح القدس در پطرس ساکن گردید و او نیز دهان به موعظه گشود، در پایان حدود سه هزار نفر ایمان آوردند. این دقیقاً وظیفه‌ی تک تک ما ایمانداران را مشخص می‌کند. امروزه اگر روح خداوند در ما ساکن است باید برویم و کلام نجات بخش انجیل را به گوش دیگران

برسانیم تا با قوت روح القدس دیگران نیز به خداوندی عیسی مسیح ایمان آورده و نجات ابدی را دریافت کنند.

خداوندا تو را به خاطر فیضت شکر می‌کنیم. این پدر آسمانی از تو می‌خواهیم که به واسطه روح مقدس خودت به ما قدرت عطا فرمایی تا همچون روز پنطیاست برای جلال نام تو برخیزیم و با بشارت کلامت دیگران را به سوی نجات و حیات ابدی دعوت کنیم. آمین!